

THUỞ BAN ĐẦU

Nếu một hình ảnh nào đó cứ luôn chập chờn trong trí tưởng, làm cô bé cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, và nếu trong cuốn vở, trước một bài toán khó hay một bài văn vật không dễ nuốt trôi mà cô bé vẫn còn có thì giờ để viết tên “người ấy” trong nỗi buồn vui vô cớ thì như thế đã gọi là yêu chưa nhỉ?

Chắc chưa đâu. Yêu gì mà dễ thế! Yêu là chuyện của người lớn chứ đâu phải là chuyện của cô bé tuổi mới mười lăm! Và lại, mới gặp “người ta” có vài lần, lại mắc cỡ quá, người ấy hỏi, cô bé có trả lời được gì đâu! Lần đầu gặp người ấy là ngày nhóm của cô bé và một nhóm học sinh trường bạn đi lạc quyền cứu trợ nạn nhân bão lụt miền Trung.

Nhóm bạn, người ấy làm trưởng nhóm. Nhóm cô bé, chị Thanh làm trưởng. Sau khi đụng đầu nhau ở khu thương xá Nguyễn Huệ, hai nhóm trưởng đề nghị đi chung cho vui và chia đôi tiền quyền được. Cuộc gặp gỡ chỉ đơn giản thế. Nhưng con Thu, lớp cô, thấy chị Thanh bằng lòng đi chung thì neho mắt ranh mãnh và nói nhỏ với con Trâm, lớp Đệ ngũ B là chị Thanh bị điện giật rồi hai đứa rũ ra cười. May mà chị Thanh không nghe được chứ nếu không thì thế nào về cũng bị chị ký đầu hay nặng hơn, lên phòng bà giám thị.

Đang liên thoảng nói cười với bạn, cô bé bỗng bắt gặp đôi mắt người ấy chăm chú nhìn mình. Một luồng điện lan nhanh trong châu thân. Cô bé thấy nhịp tim mình bán loạn và mặt nóng bừng. Không soi gương nhưng cô bé biết chắc là mặt mình đỏ lắm. Thật lạ, từ khi cha sinh mẹ đẻ, chưa bao giờ cô bé có cái cảm giác lạ lùng kỳ khôi như vậy. Người ấy hình như cũng bối rối khi gặp tia nhìn của cô bé nên nhẹ mím cười. Chỉ mấy phút sau, cô bé đã thấy người ấy đi bên cạnh và nhờ cô bé cầm giúp cuốn sổ ghi tiền làm cô bé càng thêm lúng túng. Thăm thía lời của Thu, cô bé than thầm: “Thu ơi, Ai bị điện giật? Mi nói lộn người rồi!” Sau đó, người ấy còn tỏ ra rất hào phóng bằng cách dốc hết cả tiền riêng để bao cả bọn mười bốn đứa mỗi đứa một ly sinh tố. Lại bạo dạn bỏ thêm đường cho cô bé mà không để ý đến ánh mắt dỗi hờn của chị Thanh. Thế là suốt buổi sáng còn lại, chị Thanh và cô bé, tuy rằng hai tâm trạng nhưng hai người cùng mất tự nhiên và ít nói hẳn đi.

Tương thế rồi thôi, cơn gió lạ nhẹ nhàng như làn khói mỏng ấy sẽ tan vào không gian và chẳng để lại dấu vết nào trong tâm hồn thủy tinh nếu không có lần gặp gỡ thứ hai.

Lần thứ hai gặp lại người ấy là lần cô bé đi bán báo cho trường nhân dịp lễ Giáng Sinh. Khi nhận ra người ấy, một cô bé hay cười, hay nói bỗng nhiên trở thành vụng về, luống cuống, suýt đánh rơi xấp báo khi người trưởng ban báo chí của trường ra tiếp. Người ấy cũng lúng túng một chút rồi lấy lại bình tĩnh ngay, mím cười và nhận cả một trăm số báo.

Chỉ hơn một tuần sau, người ấy đem tiền đến lớp tìm cô bé trả không thiếu một xu teng. Kết quả là nhóm của cô bé được xếp hạng nhất trong việc bán báo gây quỹ cho buổi liên hoan tất niên.

Câu chuyện chỉ đơn giản có thể thôi mà cái mồm con Mai, con Hạnh đã thêu dệt đủ điều. Nguy thật, cô bé phải xóa tên người ấy trong tập nháp để phi tang mới được kéo hai đứa này mà biết là chúng nó to họng lắm. Chúng nó lại có tài thêm mắm dặm muối nữa cơ. Con Mai mà đi rao truyền rồi con Hạnh thêm phần phụ họa thì chuyện sẽ to không thể tưởng. Cả bàn dân thiên hạ rồi ai cũng biết hết thôi. Cơ khổ cho cô bé, nếu người ấy chỉ đưa tiền báo thôi thì đâu có chuyện gì để nói. Đằng này, ngoài bao thư đựng tiền lại còn thêm một bao thư khác. Bao thư này không có tiền mà có một sức mạnh vô hình làm cô bé cứ mừng lo vui sợ lộn tung phèo. Mà nào có phải đây là lần đầu cô bé nhận được bao thư như thế đâu. May mà hai đứa nó chưa biết chuyện này. Trước đây, mỗi khi nhận được những bao thư giấu trong lòng vở hay trao tay vội vã thì cô bé vội vàng khoe ngay với hai đứa bạn thân. Rồi cả bọn chụm đầu vào cùng đọc và cười lăn ra với nhau trước tài phụ họa tài tình của Hạnh. Nhưng lần này thì khác. Không hiểu sao, cô bé không làm thế. Không thể coi thường lá thư của người ấy như thế được. Cô bé nâng niu lá thư như một báu vật. Cô tìm một chỗ kín đáo nhất trong cặp táp để giấu. Nói là giấu, thế mà, buổi học nào cô bé cũng phải vài lần làm bộ thò tay vào trong cặp như thể tìm vật gì. Rồi cô đặt những ngón tay trên bao thư xoa nhẹ nhẹ để thấy lòng dấy lên một niềm vui thầm kín. Con Mai từ ngày thấy người ấy đến tận lớp tìm cô thì đâm ra tò mò hơn. Nó để ý nên thấy cô bé cứ cho tay vào trong cặp hoài mà chẳng thấy lấy cái gì ra. Lần này nó thấy cô bé lại cho tay vào cặp thì vội la lên:

– Mà tìm cái gì trong ấy mà cứ mò hoài vậy Ty? Thư tình hả? À, con này ghê thật. Mà giấu tui tao!

Cô bé hoảng sợ chối bai bai vì lo tụi bạn quỹ sứ không tha cho cô. Nhỡ mà bọn nó lấy thư người ấy ra mà phụ đề Việt ngữ, làm trò cười như thường lệ thì cô bé đau lòng lắm. Thế là suốt buổi học còn lại cô bé không dám rờ tới chiếc cặp vì sợ bạn nghi. Không. Nhất định không để cho chúng nó biết được lá thư này. Không ai có quyền lấy lá thư này làm thú vui, làm trò cười, dù không ác ý. Cô bé sợ chúng nó biết lắm. Vì hai đứa ấy mà biết được thì không biết là những chuyện gì sẽ xảy ra sau đó. Thế nên cô bé giấu bí ẩn và chỉ đọc lên một mình. Chỉ giấu có một lá thư nhỏ nhoi vô tội mà không hiểu sao cô bé lại có mang mang mặc cảm phạm tội mới lạ lùng. Cô lo lắng, cô suy tư. Cô mơ hồ nghĩ là cô đã làm một điều gì ghê gớm lắm. Chết thật! Ấy là chưa kể đến mẹ mà biết được là thế nào cũng được nghe giảng bài đạo đức, có khi cả mấy tiếng cũng không chùng. Hôm nọ, chỉ một đoạn đường từ nhà đến chợ, cô bé đang xách giỏ giống như cô Tấm hiền thực đảm đang thì bỗng dưng có một chàng từ đâu chạy đến làm quen, hỏi thăm chuyện trời trăng mây nước và còn hộ tống cô bé suốt đoạn đường. Vì là những lời thăm hỏi rất đàng hoàng nên vốn lịch sự, cô bé phải trả lời. Chị Trang, chị họ cô bé cũng đi chợ, bắt gặp. Không biết chị về nói với bác Ân sao đó mà Bác Ân – nghe mẹ nói tuy về làm dâu trước mẹ nhưng mẹ lại được ông bà nội thương hơn nên vốn từ lâu, vẫn ngầm ghen ghét – Một

hôm đến chơi, tiện dịp, bác đem chuyện này ra mách mẹ. Thế là sau khi bác Ân về, mẹ gọi cô bé lên gác, giảng luân lý đạo đức cho cô bé gần một buổi chiều. Oan ơi Thị Kính. Cô bé đâm giận Bác Ân và giận cả chị Trang. Làm sao mà cô bé hiểu được rằng chỉ vì cái tội xinh hơn chị Trang mà cô bé bị bác Ân và chị Trang có nhiều ác cảm. Cô bé chỉ biết rằng, sau đó, cô bé không thềm nói chuyện với chị Trang cả mấy tháng trời.

Chuyện không có gì còn thế, nay chuyện “có gì” như thế này mà đến tai mẹ thì cô bé biết ăn nói làm sao? Từ ngày chị Tâm đi lấy chồng, mẹ dường như khó khăn hơn với cô bé. Hơi một tí là mẹ lại bảo lớn rồi, phải thùy mị, phải dịu dàng, phải đứng đắn, phải... rồi mẹ kể ra có đến một trăm thứ phải... mới được là con gái ngoan. Cô bé than thầm. Gớm, làm được con gái ngoan của mẹ khó quá! Sao mà lắm cái “phải” thế này! Chị Tâm ơi, giá chị ế chồng thì đỡ khổ cho bé biết chừng nào. Ngày chị còn ở nhà, mẹ có khó khăn với bé thế đâu. Tại chị Tâm cả. Tại vắng chị nên mẹ bắt cô bé lớn chứ riêng cô bé, cô bé chưa thấy mình lớn. Đã thế, cô bé còn ngoan ngoãn và đứng đắn nữa cơ. Chỉ tại mẹ không biết đây thôi. Ngày hai bận đi và về, chưa kể những lần mẹ sai đi chợ hay đi công việc gì cho mẹ, bao nhiêu con trai gọi chuyện làm quen nhưng mà cô bé đứng đắn lắm nên chỉ trả lời trong những trường hợp... đặc biệt mà thôi. Nhất là những buổi tan trường, biết là có người đi theo nhưng vì đứng đắn nên cô bé làm bộ tỉnh bơ như không để ý đến những gì đang xảy ra chung quanh. Chả thế mà đôi khi, cô bé vô tình đưa tay nghiêng đầu vuốt tóc, qua đuôi mắt, cô bé nhìn thấy dáng bộ ngây ngô lúng túng như người ăn vụng bị bắt gặp quả tang của một cậu con trai nào đó mà bất tức cười. Còn dịu dàng và thùy mị ư? Mẹ khó quá. Vì như thế hết vui đi, nhưng thôi, cô bé cũng đành phải hứa với mẹ là cô bé sẽ cố gắng tập từ từ...

Nếu câu chuyện chỉ có thế thì cũng chả có gì nhiều để nói. Nhưng đàng này, cô bé lại vẫn tiếp tục nhận được lá thư thứ hai, thứ ba, thứ tư của người ấy. Trong mỗi lá thư, người ta đều hỏi tại sao cô bé không trả lời. Và trong lá thư mới nhất, người ta lại còn đòi gặp cô bé mới nguy chứ. Đến lúc này thì cô bé không còn giữ bí mật được nữa mà cô bé đành phải cầu cứu bạn. Nghĩ thế rồi cô bé xin mẹ tiền, hẹn với Hạnh và Mai cuối tuần đến nhà cô, cô mời đi ăn bò viên. Ở đầu hẻm nhà cô, có một hàng bò viên ngon lắm và bọn cô là khách quen của chú Phò. Nước lèo chú nấu cứ thơm phức ngọt ngào. Miếng bò viên chú làm cứ mịn màng gợi cảm. Cho vào miệng nhai thì cứ giòn sần sật.

oo0oo

Ăn xong tô bò viên, trước khi ghé thăm hàng sâm bửu lượng, Mai nhìn cô bé cười cười:

– Bé Ty, bây giờ ta và con Hạnh đã ăn bò viên của mi rồi. Đút lót thế, ta cho là tạm đủ. Trước khi ăn tráng miệng, ta muốn mi cho bọn ta biết là có phải mi đang bị anh chàng nào cho leo cây, cần bọn ta đi tìm nó, cho nó một đường grom tuyệt hảo của bản cô nương phải không nào?

Đợi một lúc, không thấy cô bé trả lời. Nhìn lại, thấy cô bé vẫn im lặng, nghiêm trang. Về hìu hìu tự đắc của Mai tức khắc xui ngay như bong bóng hết hơi. Mai nhìn cô bé thêm vài giây rồi phá ra cười:

– Hạnh ơi, Có lẽ mi đoán không sai. Con Bé Ty thất tình thật mà ạ. Mấy tuần nay nó bị tẩu hỏa nhập ma. Trước đây, có bao giờ nó biết trình diễn bộ mặt đura đám nghiêm trang khổ sở thế này đâu!

Hạnh vốn chậm chạp, đến lúc ấy, Hạnh mới ngưng húp nước lèo và ngược lên nhìn vào mặt cô bé, đầu gật gật, chậm rãi từng câu như một quan tòa đang tuyên án trong một phiên tòa quan trọng:

– Đúng. Chỉ có bộ mặt thất tình mới diễn tả đầy đủ hi, nô, ái, ó như thế. Nói đi, Bé Ty, mi thất tình ai, nói ra để ta và con Mai đi trả thù cho.

Cô bé, lúc ấy, vẫn không trả lời và không hiểu có phải là đã nê quá nhiều ớt vào tô bò viên hay không mà tự dung mắt cô cay ướt. Thấy thế, Hạnh và Mai phát hoảng. Những nghịch ngợm thông thường biến mất, Hạnh vội bỏ hẳn tô nước bò viên xuống bàn:

– Thật có chuyện gì sao Ty? Tại sao Ty khóc. Tại sao vậy? Cho Hạnh xin lỗi nhé, tại thấy Ty không trả lời nên mình đùa cho vui vậy mà. Chuyện gì vậy?

Mai nóng nảy hơn:

– Thì nói cho tui tao chia sẻ cho chứ cứ ngồi im, hỏi không nói lại khóc thì ai mà biết đường nào mà rờ!

Hạnh ôn tồn:

– Con Mai này, mà ồm ào quá. Để từ từ Ty nói. Chưa bao giờ nó lạ thế này, chắc phải có chuyện gì làm nó buồn lắm đó.

Thấy hai đura bạn tỏ vẻ lo lắng, cô bé nghĩ là vai đào thương cô thủ diễn quá tuyệt vời nên đã làm mềm được những trái tim bằng đá. Nhưng để cho chắc ăn, cô bé bèn sụt sịt thêm vài cái nữa trước khi thả quả bóng thăm dò:

– Ty... Ty có một chuyện khá quan trọng, cần ý kiến của hai bạn. Mà Ty không biết bắt đầu như thế nào.

Mai nóng ruột:

– Cái con này lúc này nó làm sao ấy, Thì mi đã bắt đầu đó thôi khi ạ!

– Ty... Ty...

Rồi cô bé nói thật nhanh:

– Ty... Mà tụi bay hứa là giữ bí mật cho tao nhé. Bố mẹ tao mà biết, các cụ tưng là tao chết mất.

– Ta hứa.

– Ừ, ta cũng hứa. Nói đi!

– Tụi bay nhớ Thế không? Thế Cao Thắng đó. Thế bán báo hộ bọn mình hôm Noel năm ngoái đó!

Hạnh và Mai nhìn nhau rồi nhao nhao lên một lượt:

– Nhớ, nhớ, sao? Nói mau đi!

– Đề tài coi bộ hấp dẫn đó, Bé Ty!

– Chàng hẹn tao. Tao muốn giữ hẹn lắm. Nhưng... nhưng chưa bao giờ tao giấu mẹ tao điều gì hết. Nhưng mà... cái chuyện này, làm sao mà tao nói thật với mẹ tao được. Tụi mày có cách gì giúp tao không để tao vừa đi gặp được Thế mà vừa không cảm thấy mang tội nói dối mẹ.

Mai chu chèo:

– À, Thì ra nàng ăn phải bùa con nhà Thế. Hèn gì! Con Bé Ty này coi thế mà ghê thật. Thế là từ lâu nay mày qua mặt bọn tao. Tụi bay hẹn hò với nhau bao nhiêu lần rồi? Ở đâu? Nam nữ thọ thọ bất thân nên không được nắm tay nắm chân nhau nghe chưa! Nhưng... hôn nhau thì tạm được. Nói thật đi, tụi bay đã mi nhau mấy cái? Khai ra. Khôn hồn khai ra rồi bọn tao giúp đỡ cho.

Sợ Mai xúc phạm tới người ấy, cô bé làm mặt giận:

– Mai, đừng nói thế. Ty nói chuyện đàng hoàng mà. Tụi bay... con Mai thì chả ai dám hẹn mi rồi, vì mi dữ như quỷ sứ. Nhưng còn Hạnh, mi ít gì cũng đã có hẹn... thử một đôi lần. Còn tao thì mới lần đầu. Sao tụi mày không thông cảm gì ráo vậy?

Hạnh biết cô bé nhắc đến vụ cả bọn giỡn chơi viết thư hẹn phá Tấn, một cậu con trai cứ tò tò theo Hạnh cả tháng. Gặp ở đâu cũng theo nhưng lại chẳng nói bao giờ. Mỗi lần bị bọn Hạnh gheo thì mặt Tấn lại đỏ hồng như con gái nên phì cười góp ý:

– Nếu Hạnh bày cho Ty, sau cuộc hẹn, Ty phải kể hết mọi chuyện cho tụi này nghe nhé. Hứa đi.

– Ty hứa.

– Thế này, ngày đó, bọn mình sẽ đi chung. Như là bất cứ một cuộc đi chơi chung của tụi mình từ hồi nào tới giờ. Đến chỗ Thế đợi, bọn ta đứng xa xa một chút để cho mi nói chuyện. Như thế, có thể xem như bọn mình đang đi chơi rồi vô tình mi gặp Thế, rồi mi dừng lại nói một vài câu chuyện như mi đã từng gặp và nói chuyện bất cứ một người bạn nào. Thế thì đâu có tội gì. Nhưng Ty phải căn đồng hồ, chỉ được 5 phút thôi đấy. Vậy là Ty vẫn gặp được chàng mà lại không phải nói dối mẹ để hẹn hò. Chịu không? Chỉ 5 phút...

Cô bé do dự:

– Thế vẫn là nói dối. Ty không muốn nói dối mẹ Ty.

Hạnh lý luận:

– Hạnh chỉ có nghĩ được kể ấy thôi. Nếu có tội thì chỉ có tội không nói hết mọi chuyện với mẹ chứ không có tội nói dối. Tội ấy nhẹ hơn, nhưng nếu Ty không chịu thì thôi.

Mai có vẻ trang nghiêm hơn mọi lúc:

– Ty ơi, Mai thấy ý kiến đó cũng không tệ lắm. Còn không thì chỉ có cách là Ty không gặp chàng cho xong.

Cô bé chậm chạp sau một giây yên lặng:

– Vậy thôi Ty chịu. Các bạn nhớ giữ bí mật cho Ty nhé.

oo0oo

Ngày quan trọng của cô bé đã đến. Hôm ấy, cô bé mặc chiếc áo dài lụa trắng mà cô cưng nhất, chiếc quần trắng cũng rất trắng, ủi thật kỹ. Nếu ai tinh mắt, còn thấy môi cô bé có thêm chút màu tím hồng nhàn nhạt và ngoài vườn của mẹ, trên giậu, vừa bị mất đi mấy hạt mồng tơi.

Buổi học hôm ấy thật dài. Nhưng dài đến mấy rồi chuông tan học cũng reo. Cô bé hấp tấp thu dọn sách vở. Chưa ra khỏi lớp mà tim cô bé đã đập sai đi mấy nhịp. Thế rồi, cuối cùng, dù khó khăn mấy, ba đưa cũng đem được ba... chiếc xe đạp đến điểm hẹn.

Vừa cho xe rẽ vào cổng công viên Tao Đàn, ba cô đã thấy Thế ngồi trên xe đạp, một chân để trên bàn đạp, một chân chống xuống đất, tay cầm một quyển sách mở ra nhưng không đọc, đợi chờ. Xa hơn một chút, cũng có một nhóm ba nam sinh mặc đồng phục cạnh ba chiếc xe đạp, đang cười nói. Không ai bảo ai, cả bọn đều im bật khi thấy ba cô bé xuất hiện từ ngoài cổng.

Phút giây lịch sử đã đến. Như lời hẹn trước, Mai và Hạnh cố tình cho xe chậm lại và rẽ sang một ngã khác. Còn lại một mình, cô bé lúng túng, mặt đỏ bừng, người run lên, chiếc xe đạp tưởng như muốn ngã. Thời khắc như ngưng đọng và không gian như muốn vỡ tung. Cô bé nghe rõ từng tiếng đập loạn nhịp của con tim. Hoảng quá, cô bé muốn rẽ theo hai người bạn nhưng đã trễ.

Cô bé đến gần người ấy quá rồi. Có lẽ người ta đã thấy tất cả sự bối rối của mình và đang cười ngạo mình đây – Cô nghĩ thế – Cả lũ bạn chàng nữa. Họ chẳng đang nhìn mình chăm chặp là gì! Trời ơi, ngu quá, sao mình lại nghe lời người ta xúi dại mà dẫn xác đến chỗ này? Và Trời ơi, sao mình lại run quá thế?! Cô bé bỗng cảm thấy giận mình và giận chàng. Cô muốn ngưng xe và quay lại nhưng hai bánh xe đạp thì lại cứ bon bon. Cô giận cả chiếc xe đạp. Chỉ còn cách người ấy chừng hai mươi thước, mười lăm thước, mười thước... Trời ơi, mình phải làm sao đây? Dừng lại nói chuyện với người ta hả? Kỳ chết. Mà nói cái gì mới được chứ? Mình có chuyện gì để nói đâu? Lũ bạn người ta đang nhìn mình kia. Ai bảo là con trai không lảm chuyện? Thế nào mà bọn này chẳng đồn thổi. Câu chuyện cô bé hẹn hò mà tung ra thì chỉ có nước độn thổ mà thôi. Rồi cách chàng năm thước... ba thước...

Bỗng cô bé cảm đầu đạp mạnh. Chiếc xe đạp vọt nhanh, vút qua mặt người ấy. Chàng chẳng kịp nói gì, chỉ lạ lùng ngơ ngẩn nhìn theo.

oo0oo

Ra khỏi cổng công viên, cô bé chưa hoàn hồn và vẫn cảm đầu đạp như trốn chạy. Mai và Hạnh không hiểu chuyện gì, vội vã đuổi theo. Khi ra đến đầu đường Lê Văn Duyệt, cô bé mới dừng lại hào hển thở. Mai và Hạnh cũng vừa theo kịp. Không chờ bạn hỏi có sự, cô bé thở hắt ra và cười ngật nghễ:

– Tụi bay ơi, tao vẫn còn là một cô bé, rất bé, và tao vẫn muốn được là một cô bé như thế này. Người ấy cũng vẫn còn là một chú bé. Chúng mày thấy lũ bạn hộ tống chàng không? Tao mệt rồi. Trò chơi này với tao còn quá sớm. Lại nữa, vỡ tim lúc nào không hay. Tao bỏ cuộc. Thôi, bọn mình ghé chợ Đũi đi, tao đãi chúng mày một châu chè đậu.

Ngô Minh Hùng

*Nguồn: Internet eMail by **Hung Nguyen Thanh** chuyển*